

Equipes Notre-Dame

*Rassemblement International – International Gathering – Encuentro
Internacional - Encontro Internacional – Raduno Internazionale*

Fátima 2018

16-21 Juillet – July 16th-21th – 16-21 de Julio – 16-21 Julho – 16-21 Luglio

---

Rozwój i międzynarodowy charakter Ruchu Équipes Notre-Dame

Par Constanza et Alberto Alvarado

Wstęp

Na prośbę Międzynarodowej Ekipy Odpowiedzialnej od dwóch lat prowadziliśmy badania nad rozwojem i międzynarodowym charakterem END, podkreślając rolę Ojca Caffarela. W tym procesie należy rozróżnić dwa aspekty: wzrost geograficzny i chronologiczny Ekip oraz głęboki przekaz, nazwany przez Ojca Caffarela „formacją”, poprzez który Ojciec Caffarel towarzyszył temu rozwojowi. Dzisiaj chcemy skupić nasze wystąpienie właśnie na tym ostatnim punkcie, który uważamy, że jest w samym sercu międzynarodowego charakteru END, a który potwierdza ocenę kardynała Lustigera, kiedy nazwał naszego założyciela „*prorokiem naszych czasów*”.

„Prawdę mówiąc, powtarzał Ojciec Caffarel, to zwłaszcza trzy lata później (w 1947) – po tym okresie powolnego dojrzewania jesteśmy świadkami gwałtownego rozmnożenia się grup małżeństw we Francji i w Unii Francuskiej, w Belgii, Szwajcarii, Austrii, Egipcie, Kanadzie i z pewnością w wielu innych miejscach”.

Spójrzmy w jaki sposób dokonało się to rozprzestrzenienie.

Dzisiaj, po siedemdziesięciu latach istnienia naszego Ruchu, jesteśmy obecni na pięciu kontynentach świata, w 95-ciu krajach z ponad 13 500 ekipami; to jest około 69 000 małżeństw, co stanowi około 138 000 osób oraz 9 347 kapłanów doradców duchowych. Niewiele ruchów w Kościele może liczyć, jak określa to Karta, na „oddziały” złożone z ochotników, tak ważne i o takiej jakości, obecne niemal we wszystkich zakątkach świata.

W jednej ze swych konferencji wygłoszonych w Brazylii w 1972 r. Ojciec Caffarel wyraził swoją wielką troskę: „**Rozrastanie się może stanowić niebezpieczeństwo, jeżeli nie towarzyszy temu dogłębna formacja**”. Tak więc przypomniał tę uwagę dotyczącą wzrostu i biorąc pod uwagę nacisk Ojca

Caffarella, dla którego jakość była ważniejsza od ilości, skoncentrujemy się na istocie tej „formacji”, ukazując myśl założyciela, wyrażoną w jego pismach i pamiętając zawsze, że w tle jest nieustanne działanie Boga w procesie umiędzynarodowienia Ruchu.

W jaki sposób organizacja z taką liczbą członków rozsianych po całym świecie, może utrzymać jedność i całkowitą wierność swoim celom i swoim środkom? To nie jest przypadkowe! To oczywiste działanie Opatrzności i Ducha Świętego, jak to powiedział Ojciec Caffarel na kilka lat przed swą śmiercią podczas swej proroczej konferencji w Chantilly w 1987 r.

Już w 1959 roku wobec wielkiego skoku jaki Ruch uczynił w kierunku umiędzynarodowienia, pojawił się nowy problem związany z międzynarodową strukturą Ruchu, wyjaśniony przez Założyciela w następujących słowach:

„Czy należałoby powołać w każdym kraju niezależne krajowe kierownictwo, czy też zrodzić wielki Ruch pod jednym kierownictwem? Sprawa była szeroko debatowana podczas międzynarodowych spotkań. Ostatecznie została przyjęta formuła jednego Ruchu. Niekoniecznie z racji ułatwienia... Należało pójść w kierunku możliwie najdoskonalszej jedności w odpowiedzi na pragnienie Jezusa...” Oby byli jednym, jak my jesteśmy jednym.

Jedność osiąga się w miarę jak będziemy się dzielić, zachowując wiernie jedną myśl opartą na charyzmacie, mistyce oraz pedagogii Ruchu. Spójrzmy jak stopniowo budowały się te elementy scementowane w myśli Założyciela: miłość ludzka, miłość małżeńska, sakrament małżeństwa, duchowość małżeństwa oraz misja małżeństw i Ruchu END.

1. Miłość ludzka

W oparciu o myśli Ojca Caffarella odnajdujemy jego koncepcję ludzkiej miłości:

„Miłość, pisał w grudniu 1958 r., jest rzeczywistością bardzo wielką, bardzo świętą, która ucieleśnia się w tym, co najbardziej przyziemne, ale która równocześnie dąży do tego co duchowe. Ta wzajemna miłość mężczyzny i kobiety, nawet jeśli jest na zewnątrz osoby, stanowi początek miłości głęboko wewnętrznej. Przez to jesteśmy stworzeni w taki sposób, że to co zmysłowe wprowadza nas do sfery duchowej. Seksualność, ten pociąg cielesny, oczywiście

Equipes Notre-Dame

*Rassemblement International – International Gathering – Encuentro
Internacional - Encontro Internacional – Raduno Internazionale*

Fátima 2018

16-21 Juillet – July 16th-21th – 16-21 de Julio – 16-21 Julho – 16-21 Luglio

---

prawidłowo przeżywany, powoduje, że istoty się spotykają i stopniowo dochodzą do miłości na wyższym poziomie, aż do osiągnięcia tej miłości zanurzonej w miłości Boga, którą nazywa miłością małżeńską...”

Taka myśl wypowiedziana w jego czasach była czymś co jeszcze do dziś jest całkowicie rewolucyjne, gdyż twierdzić, że seksualność może być czynnikiem uświęcenia, i że przyjemność seksualna jest rzeczywistością świętą zaplanowaną przez Boga, jest czymś co jeszcze nie przestaje zadziwiać niektórych. Dwanaście lat później, kiedy Ruch przygotowywał się do pielgrzymki do Rzymu w 1970 roku, po tym jak Ojciec Caffarel został zapytany przez Pawła VI na jaki temat chce, aby mówił do członków ekip, Ojciec Caffarel sporządził trzydziesto stronicową notę na temat doskonałości ludzkiej i chrześcijańskiej seksualności i przedłożył ją Papieżowi. Otrzymał wówczas odpowiedź Papieża: „temat ten nie jest jeszcze dojrzały, nie mogę więc spełnić waszej prośby”. Było potrzeba kolejnych 25-ciu lat, aby Jego Świątobliwość Benedykt XVI w swej encyklice „*Deus caritas est*” wygłosił profetyczną formułę naszego Założyciela: „... Człowiek jest złożony z ciała i duszy... Ale ani ciało, ani dusza nie kochają: to człowiek, osoba kocha jako stworzenie, jednostka złożona z ciała i duszy. Dopiero wtedy, gdy oboje naprawdę złączą się w jedną całość, człowiek jest całkowicie sobą. Jedynie w ten sposób miłość – eros – może dojrzewać do swej prawdziwej wielkości”.

Na tej podstawie możemy zdefiniować miłość małżeńską jako „głębokie pragnienie pełnej komplementarności pomiędzy dwiema osobami różnej płci, które oddają się sobie wzajemnie, aby razem żyć mając na celu pomagać sobie wzajemnie we wzrastaniu”. W ten sposób staną się jednym ciałem i jedną duszą.

Erich Fromm rozróżnia dwie postawy człowieka wobec życia, jedna to „postawa posiadania”, która jest egoistyczna, a druga to „postawa bycia” w oddaniu i darze z siebie, która jest altruistyczna. W miłości małżeńskiej istnieją dwa impulsy: pierwsza siła, która stara się „być kochaną” przez drugiego oraz druga siła, która popycha do „kochania drugiego”. Pierwsza, według niego, jest odpowiednikiem „postawy posiadania” i oznacza zamknięcie, uwięzienie i zdominowanie kochanej osoby. Ale jest to duszące, unicestwiająca, śmiertelna, nie dająca życia. Prawdziwa miłość odpowiada „postawie bycia” i polega na darze z samego siebie drugiemu. To oznacza troskę o wzrost, o dobro i szczęście drugiego nieważne za jaką cenę.

Equipes Notre-Dame

*Rassemblement International – International Gathering – Encuentro
Internacional - Encontro Internacional – Raduno Internazionale*

Fátima 2018

16-21 Juillet – July 16th-21th – 16-21 de Julio – 16-21 Julho – 16-21 Luglio

---

Miłość małżeńska polega na czynieniu dobra swemu współmałżonkowi i całkowitemu oddaniu się jemu, nie zapominając o wymiarze cielesnym bytu ludzkiego, który również ma swoje własne wymagania. W związku z tym Ojciec Caffarel głosił: *„Uznać rolę ciała w związku mężczyzny i kobiety jest sprawą zasadniczą; pogardzanie nią pod pretekstem wielkiej duchowości nie jest postawą autentycznie chrześcijańską, tak samo jak wynoszenie jej, albo niezgoda na zintegrowanie jej wymagań”*. Sympatia, przyjaźń, czułość i pożądanie drugiego są uczuciami obecnymi w miłości małżeńskiej. Ułatwiają postrzeganie tego co jest dobre dla drugiego, wywołują chęć czynienia dobra dla niego, w rezultacie, kochania go. Jednak prawdziwa miłość małżeńska przekracza uczucia, to jest owoc decyzji.

Cechy miłości małżeńskiej odpowiadające postawie bycia są liczne i rozmaite; przytoczymy niektóre z nich: miłość małżeńska jest *dynamiczna*; poszukuje *jedności wewnątrz różności*. Ale ponadto jest ona *krucha*, jeśli porównamy ją z miłością macierzyńską. Seksualność jest nieodłączną cechą miłości ludzkiej.

W myśli Ojca Caffarela, życie małżeńskie, przeżyte w autentycznej miłości daru dla małżonka, jest najpewniejszą drogą do spotkania Boga. Odtąd ta droga domaga się ciągłego praktykowania przebaczenia.

2. Sakrament małżeństwa

„Wyjdźmy od pojęcia małżeństwa chrześcijańskiego, mówi Ojciec Caffarel, to nie tylko wzajemny dar mężczyzny i kobiety; to jest dar, ofiarowanie małżeństwa Chrystusowi. Od tej chwili, małżeństwo, które się sobie oddaje, ofiarowując się sobie, otwiera się na Chrystusa, a On czyni się obecnym w nich”.

Małżeństwo jako sakrament jest wezwaniem, aby stać się widzialnym znakiem miłości Boga, ofiary Chrystusa i jedności Kościoła. Takiej właśnie rzeczywistości Ruch chce towarzyszyć, wspierać, umacniać i rozpowszechniać; będąc przekonanym, że END utrwalają duchowość małżonków w sakramencie małżeństwa.

“Kiedy mówi się, że małżeństwo jest sakramentem, precyzuje Ojciec Caffarel, oznacza to, że wszystkie elementy rzeczywistości małżeńskiej są nośnikami łaski dla małżonków, którzy żyją zgodnie z wolą Bożą. To w całości i poprzez całość życia małżeńskiego Chrystus darzy łaską każdego z małżonków”.

Łaski otrzymane poprzez sakrament małżeństwa są liczne i różnorodne: przymierze z Chrystusem, doskonalenie w miłości, wierności, nierozzerwalna jedność poprzez trwanie w miłości, wzajemne wybaczenie, uświęcenie poprzez małżeństwo, wychowanie dzieci w wierze..., itd. Jest jednak jedna bardzo ważna łaska, o której mało się mówi, to „łaska stanu”. Polega ona na ciągłym wsparciu Ducha Świętego dla małżonków, aby mogli po chrześcijańsku dobrze wypełnić swoje obowiązki i zadania właściwe dla życia małżeńskiego.

Tak więc w sakramencie małżeństwa, zawiera się podwójny i wzajemny związek: związek, jaki przyrzekają sobie małżonkowie poprzez sakrament małżeństwa oraz związek, jaki Chrystus przyrzeka małżonkom. To „wielka tajemnica”, o której mówi św. Paweł na temat małżeństwa, a jednocześnie wielki dar, jakiego Bóg udziela małżonkom: Bóg doskonale wierny, wchodzi w małżeństwo, które może całkowicie zaufać tej wiernej miłości, dzięki obecności i pomocy Chrystusa.

Pewna para z naszej pierwszej ekipy, która zawarła małżeństwo po wielu latach wspólnego życia dała takie świadectwo:

„Nasz związek zawsze był bardzo trudny. Temperament mojego męża był bardzo skomplikowany. Dominował w nim gniew, pomimo wysiłków wyładowywał go na bliskich: na dzieciach i na mnie. Żyliśmy w strachu. Walczyliśmy, aby poprawić naszą relację, ale to się nie udawało. Dopiero po zawarciu sakramentu małżeństwa, nasze życie zaczęło się radykalnie zmieniać. Obecność Jezusa w naszym małżeństwie była sekretem naszej przemiany. Osoba, w której życiu obecny jest Jezus, musi żyć w pokoju i to właśnie nastąpiło w naszym małżeństwie. Jest to teraz w nas namacalne”.

Miłość ludzka w sakramencie małżeństwa jest materialnym znakiem odbijającym Miłość Boga. Oto misja pary złączonej Chrystusem w małżeństwie: ukazywać Miłość Boga wszystkim, którzy nas otaczają. Innymi słowy, bardzo dobrze znanymi nam: pokazać światu, że małżeństwo jest drogą miłości, szczęścia i świętości.

3. Duchowość małżeńska

Ojciec Caffarel w artykule w Liście z czerwca 1950, zareagował na uwagi krytykujące ekipy END jako „grupy spirytualistyczne”, zamknięte w idealistycznej mistyce. Jasno stwierdził, że pojęcie „duchowości” stwarzało

Equipes Notre-Dame

*Rassemblement International – International Gathering – Encuentro
Internacional - Encontro Internacional – Raduno Internazionale*

Fátima 2018

16-21 Juillet – July 16th-21th – 16-21 de Julio – 16-21 Julho – 16-21 Luglio

liczne problemy. Zwracając się do członków ekip oświadczył: „*jak rozwiązać dwuznaczności? Bez wątpliwości precyzując dokładnie co znaczy słowo duchowość*”. Przede wszystkim nie należy mylić duchowości z duchami (spirytualizmu ze spirytyzmem). Spirytyzm dzieli człowieka na ducha i materię, wynosząc ducha, a niszcząc materię, co prowadzi do pewnego rodzaju angelizmu (anielskości), tendencji równie zgubnej jak i jej przeciwieństwa: materializmu, który wynosi materię, a unicestwia ducha. Duchowość chrześcijańska angażuje całą istotę i polega na pełnym życiu zgodnie z Duchem Świętym.

Jest rzeczą oczywistą, że nie powinniśmy popadać w dwuznaczności dotyczące jego sensu, zwłaszcza gdy chodzi o Duchowość Małżeńską, która stanowi duszę naszej przynależności do Ruchu. Jest możliwe, że to właśnie ona przyciągnęła małżeństwa do Ruchu, gdyż ich pragnieniem był wzrost w duchowości chrześcijańskiej, ale w warunkach małżeństwa, które przyjęło sakrament małżeństwa.

Właśnie sam Ojciec Caffarel określił „*duchowość małżeńską*” jako „*sztukę przeżywania w małżeństwie ideału ewangelicznego jaki Chrystus zaproponował wszystkim swoim uczniom*”.

„*Chodzi, wyjaśniał, o schrystianizowanie całego życia rodzinnego ... Nie tylko odkrywać, ale pragnąc zrealizować Boży zamysł w każdej dziedzinie. Ale to jeszcze coś więcej, to poszukiwanie właśnie tego co można nazwać chrześcijańskim stylem rodziny: chrześcijański styl relacji międzyludzkich, między małżonkami, między rodzicami i dziećmi, rodzicami i dziadkami, między rodziną, a przyjaciółmi; chrześcijański styl atmosfery: dom, posiłki, wydatki; chrześcijański styl w codziennych czynnościach: praca, odpoczynek, wstawanie, spoczynek, czuwanie, gościnność. Jak dojść do tego, aby wszystko było chrześcijańskie, aby ukazywać się chrześcijaninem, aby wszystko było odbiciem łaski Chrystusa? Styl chrześcijański na co dzień..., Styl chrześcijański wielkich wydarzeń: narodziny, choroba, doświadczenie, ślub, śmierć ...Przeżywać po chrześcijańsku te wszystkie wydarzenia, a wszystko to po to, aby Bóg był wychwalany w każdej rzeczy*”.

Taka wizja świętości została ostatnio potwierdzona przez papieża Franciszka w jego Adhortacji Apostolskiej „*Gaudete et Exultate*” gdzie potwierdza, że:

„*Bardzo często ulegamy pokusie myślenia, że świętość zarezerwowana jest dla tych, którzy mają możliwość zdystansowania się od zwykłych obowiązków,*

aby poświęcić dużo czasu na modlitwę. To nie tak. Wszyscy jesteśmy powołani do bycia świętymi żyjąc z miłością i ofiarowując nasze własne świadectwo poprzez codzienne zajęcia, tam gdzie każdy z nas się znajduje”.

Na podstawie tego, co zostało przedstawione w poprzednim paragrafie, możemy stwierdzić ścisły związek, który istnieje pomiędzy sakramentem małżeństwa i Duchowością Małżeńską, która jest sednem charyzmatu Ruchu. Oznacza to, że małżonkowie przeżywają w wierze więź z Chrystusem w małżeństwie i że na podstawie tej nadprzyrodzonej rzeczywistości otrzymują łaski właściwe dla sakramentu, aby rozwinąć swoją duchowość małżeńską, poprzez którą dochodzą do świętości.

Zostaliśmy powołani do świętości i jest ona celem duchowości małżeńskiej. Jednak Ojciec Caffarel objaśnia: *„święty, to nie jest, jak to wielu sobie wyobraża, rodzajem mistrza, który dokonuje bohaterskich czynów na polu cnoty i dokonuje duchowych wyczynów. Jest to przede wszystkim człowiek pociągnięty przez Boga, który powierza Bogu całe swoje życie... A wy, wy zostaliście wezwani do świętości. I właśnie w małżeństwie i poprzez małżeństwo macie ją osiągnąć”.*

Aby uzupełnić dodamy, że świętość małżeńska nie jest czymś co się osiąga, to coś co się przeżywa, to owoc życia przeżytego wspólnie, zgodnie z nowym przykazaniem Jezusa, które wyraża się przez współczucie dla bliźniego: *„Bądźcie miłosierni, jak Ojciec wasz jest miłosierny”* (Łk 6,36). Tak więc mamy naśladować miłosierdzie Boga, gdyż ono stanowi sposób bycia Boga.

Ale, poza podkreśleniem drobnych szczegółów dotyczących świętości, Papież Francizek, w swojej Adhortacji Apostolskiej „Gaudete et Exultate”, głosi również nowy aspekt, jaki stanowi poczucie wspólnotowości tejże świętości:

„Wspólnota jest wezwana do stworzenia tej „przestrzeni teologicznej, w której można doświadczyć mistycznej obecności Pana Zmartwychwstałego”... Życie wspólnotowe, czy to będzie rodzina, czy parafia, bądź wspólnota religijna albo gdzie indziej, składa się z wielu codziennych spraw. Tak było w świętej wspólnotcie, jaką tworzyli Jezus, Maryja i Józef, gdzie objawiło się w sposób pragmatyczny piękno komunii trynitarniej. Tak też było w życiu wspólnotowym jakie Jezus prowadził ze swymi uczniami i prostym ludem”.

Czyż nie jest to szczególnym wezwaniem do dążenia do poszukiwania świętości wspólnotowej naszych rodzin i ekip?

Equipes Notre-Dame

Rassemblement International – International Gathering – Encuentro
Internacional - Encontro Internacional – Raduno Internazionale

Fátima 2018

16-21 Juillet – July 16th-21th – 16-21 de Julio – 16-21 Julho – 16-21 Luglio

4. Środki do osiągnięcia duchowości małżeńskiej

Istnieje ścisły związek między pedagogią END i jej organizacją, pomiędzy duchowością małżeńską i rozwojem duchowości małżeństw. Cała pedagogia i organizacja END ma na celu pomagać rodzinom budować swój życiowy program według Duchowości Małżeńskiej, rezerwując w życiu konkretny moment na modlitwę, dialog małżeński oraz wzajemną pomoc małżonków i ekipy. Wzajemna pomoc jest nazwą przykazania miłości dla ekip END, powiadał Ojciec Caffarel i to jest kręgosłup Ruchu. Życie w ekipie wymaga brania pod uwagę osobistych decyzji oraz decyzji małżeństwa oraz czynienia uczciwych wysiłków stopniowego nawracania się na swojej drodze.

Według Ojca Caffarela, Eucharystia jest uprzywilejowanym środkiem, aby powiodła się duchowość małżeńska:

„Eucharystia zajmuje centralne miejsce w życiu chrześcijanina, ale nie powinna być oddzielana od innych elementów życia chrześcijańskiego, gdzie jedni przygotowują drogę, a gdzie inni są jej owocem. Pozwolę sobie wymienić trzy z nich posiadające niezastąpione znaczenie: podtrzymywanie wiary, zwłaszcza kontakt ze Słowem Bożym; modlitwę, odnoszę się tutaj do modlitwy myślniej zwanej medytacją, a także miłość bliźniego, miłość zarazem żywą i skuteczną ... W ten sposób sakrament małżeństwa będzie „super uaktywniony” poprzez swoje połączenie z Eucharystią i przyniesie swoje pełne owoce wierności, czystości, promieniowania apostołskiego oraz świętości małżeńskiej”.

Ze swej strony, Ruch END rozwinął swoją pedagogię opartą na trzech podstawowych filarach: konkretne punkty wysiłku (KPW), życie ekipy zawierające spotkania ekipy oraz ukierunkowanie życia. Mają one na celu wspomagać rodziny do wypracowania trzech zasadniczych postaw: wytrwałe poszukiwanie woli Bożej, poszukiwanie prawdy o sobie samym, doświadczenie spotkania i wspólnoty pomiędzy małżeństwami.

Nie można zrozumieć duchowości bez modlitwy małżeńskiej i osobistej. W pedagogii ekip modlitwa jest obecna w trzech filarach:

- Ukierunkowanie życia; sugeruje się modlitwę w formach modlitwy osobistej: medytacja, formacja, asceza i przystępowanie do sakramentów;
- Na sześć konkretnych punktów wysiłku, trzy odnoszą się do modlitwy;

Equipes Notre-Dame

*Rassemblement International – International Gathering – Encuentro
Internacional - Encontro Internacional – Raduno Internazionale*

Fátima 2018

16-21 Juillet – July 16th-21th – 16-21 de Julio – 16-21 Julho – 16-21 Luglio

---

– Podczas spotkania ekipy, po wysłuchaniu Słowa, małżeństwa modlą się odpowiadając osobiście na Słowo Boże, a następnie wypowiadają krótką modlitwę uwielbienia, prośby lub dziękczynienia.

Kierunek rozwoju, który jest zasadniczy dla Duchowości Małżeńskiej, rozumiany jako droga do świętości, jest nam wskazany w “regule życia”. Polega ona na wytyczeniu sobie konkretnych celów na drodze rozwoju, które mogą być sprawdzane każdego miesiąca w czasie spotkań ekipy przez każdego z małżonków, w momencie swego uczestnictwa.

„Rekolekcje duchowe” są uprzywilejowanym momentem, aby rozpoznać wolę Bożą dotyczącą każdego z małżonków oraz samego małżeństwa, poprzez stanięcie twarzą w twarz z Panem, w spokojnym klimacie głębokiej modlitwy i skupienia.

„Obowiązek zasiadania” uważamy za jedną z najlepszych intuicji Ojca Caffarela, jest najbardziej specyficzną propozycją Ruchu END: *„Jest to bardzo ważny instrument, gdyż ubogaca duchowość męża i żony, pomagając im lepiej przeżywać wzajemnie przebaczenie, wzrastać w miłości małżeńskiej, w miłości do Boga i bliźnich, na drodze do świętości”*. Ponadto jest to piękny środek poznania i wzajemnej akceptacji, poznania naszych zalet i akceptacji naszych braków i wad.

Wszystko co było wcześniej przeżywane jest i wzmacniane poprzez życie ekipy, którego podstawowym wyrazem jest Spotkanie Ekipy. Dla Ojca Caffarela, ekipa to wspólnota wiary, to znaczy mały Kościół pod pewnymi warunkami: zebrania się w wierze; zerwania z tym, do czego jesteśmy przywiązani; zgromadzenia się w imię Chrystusa; połączenia się z Chrystusem przez braterską miłość; słuchania Chrystusa obecnego w Słowie; odpowiadania Chrystusowi poprzez modlitwę osobistą oraz wspólnotową (uwielbienia, prośby lub dziękczynienia).

Ale w życiu ekipy, a zwłaszcza w czasie spotkań ekipy jest coś istotnego, właściwego dla ekip END: obecność kapłana jako członka ekipy. Ta cecha nie została nadana jako wynik refleksji teologicznej, ale stała się owocem doświadczenia pierwszych małżeństw i założyciela Ruchu. Ojciec Caffarel tak opisuje to doświadczenie:

“Z uwagi na brak konkretnych poglądów dotyczących doktryny małżeństwa chrześcijańskiego, jakaś głęboka intuicja napęłniła te małżeństwa nadzieją i zaprowadziła je do kapłana: jest rzeczą niemożliwą, aby Bóg nie ukazał czegoś

*pięknego i wielkiego w tej ludzkiej miłości, która jest naszym bogactwem i naszą radością; my chcielibyśmy to poznać i abyś ty nam to ukazał. Słuchając ich bez trudności odgadłem, że zawiódłbym ich okrutnie, gdybym ograniczył się tylko do podania im definicji prawnych i proponując im normy moralne. Moja odpowiedź był taka: **Szukajmy razem, zjednoczmy się i dążmy do odkrycia!**...*

Każdy z nas wniósł swoje doświadczenia: kapłan, swoją wiedzę na temat małżeństwa i całość doktryny chrześcijańskiej; oni, swoje świeże doświadczenie miłości i małżeństwa... Powoli rozświetliło uprzywilejowane miejsce małżeństwa chrześcijańskiego w wielkim Bożym planie ... Nie trzeba było szukać gdzie indziej innej drogi, aby podążać w kierunku Pana: małżeństwo jest drogą świętą, rodzina chrześcijańska żywą komórką Kościoła."

Ojciec Caffarel podsumowuje:

*„Owocność współpracy między kapłanem, a małżonkami była dla mnie nie mniej oczywista. Ale nie tylko dla mnie, ale również dla nich; jeden z nich bardzo dobrze to zrozumiał pewnego dnia, kiedy w swej modlitwie dziękował Bogu za **„połączenie naszych dwóch sakramentów”**. Kapłan wnosi doktrynę, małżeństwo swoje doświadczenie: z tego połączenia wyłania się sztuka życia po chrześcijańsku w małżeństwie."*

W końcu, Ekipy są poświęcone Matce Bożej: „Oddanie Maryi – stwierdza Ojciec Caffarel – *nie jest do wyboru: to uznanie faktu. Co więcej, jest to uznanie planu Bożego. W tym planie Maryja nie jest zwykłym dodatkiem, ale ma wyjątkowe zadanie: z Chrystusem, nowym Adamem, nowa Ewa, jest ona u źródła chrześcijaństwa: stwierdzenie, które Ojcowie Kościoła z upodobaniem długo rozwijali.*"

5. Misja małżeństw Ruchu END

„Idźcie na cały świat i głoscie Ewangelię wszelkiemu stworzeniu!” (Mk 16,15), takie jest przykazanie jakie Jezus pozostawił nam na koniec swego życia. Ewangelia nie jest niczym innym tylko osobą samego Chrystusa. Istotą sakramentu małżeństwa jest miłość małżeńska na obraz Chrystusa, który jednocześnie jest znakiem ukazującym Miłość Boga. Mówiąc w innej formie, my, pary, połączone małżeństwem katolickim, jesteśmy sakramentem Miłości Boga.

Equipes Notre-Dame

*Rassemblement International – International Gathering – Encuentro
Internacional - Encontro Internacional – Raduno Internazionale*

Fátima 2018

16-21 Juillet – July 16th-21th – 16-21 de Julio – 16-21 Julho – 16-21 Luglio

---

Ekipa, wspólnota wiary, osiąga swoją pełną dojrzałość „kiedy, poruszona Duchem Chrystusa, wysyła swoich członków w świat, aby ukazywali tę miłość.” Wspólnota zatracą swój sens, jeśli pozostaje skupiona na sobie samej. Jej racja bytu polega na zaangażowaniu się w świat. Chrystus rzeczywiście z miłości oddał swoje życie za wszystkich, a nie jedynie za określony lud.

W tym znaczeniu, Ojciec Caffarel mówi: *„przynosić Boga, głosić jego miłość, takie jest pierwsze zadanie misji apostołskiej małżeństw”.*

To zadanie przynoszenia Boga i głoszenia jego miłości opiera się na świadectwie życia, pozwala się przeniknąć Bożej miłości, wyrażonej poprzez miłość małżonków w ich wspólnym życiu. To co zostało powiedziane na temat wiernego przeżywania całości myśli END, bardziej niż teoria czy doktryna, musi być głębokim doświadczeniem charyzmatu, mistyki i pedagogiki Ruchu. To jest to co dzisiaj pociąga inne małżeństwa, aby włączyć Chrystusa do swego małżeństwa.

Na drugim miejscu jesteśmy wezwani do budowania rodzin autentycznie chrześcijańskich. Mercedes et Alvaro Gomez Ferrer, dawni odpowiedzialni za Ruch tak to wyrażali: *„Najważniejszą nauką, jaką przekazują nam Ekipy, to być może ta, że od czasu do czasu przypominają nam, że rodzina zależy od małżeństwa, że troska o swoje małżeństwo, o swoją miłość, o jego wzrost, obraca się zawsze w dobro rodziny, gdyż rodzina opiera się na tej miłości małżeńskiej, która musi pozostać przez całe życie.”*

Podstawa chrześcijańskiego wychowania rodzin polega na formowaniu naszych dzieci w wierze i chrześcijańskich wartościach, formacja, która udaje się zasadniczo bardziej poprzez proces „naśladowania” niż poprzez pouczanie, w proporcji 3:1, według psychologów społecznych. Tak więc drodzy ojcowie i matki rodzin END, nie martwcie się zbyt co powiecie swoim dzieciom, bardziej troszczcie się o dawanie świadectwa waszej miłości i zgodności między tym w co wierzyacie, a tym jak żyjecie. To wystarczy!

„Apostolstwo nie sprowadza się do świadectwa lub osobistego wpływu, to również obowiązek” mówił Ojciec Caffarel. Pośród różnych form apostołatu podkreślał gościnność w rodzinach :

„W sercu rodziny, „komórce Kościoła”, mówił, gość znajduje Chrystusa i właśnie z tego powodu zadanie gościnności stanowi autentyczny apostołat. Można jeszcze powiedzieć, że jest to specyficzny apostołat rodziny chrześcijańskiej: miłość ludzka – miłość małżeńska, miłość ojcowska i matczyzna,

miłość synowska i braterska – daje zawsze świadectwo o źródle, z którego wypływa, daje świadectwo tej Bożej miłości bez której byłaby niczym... Ale aby pociągnąć gościa trzeba, aby ta miłość promieniowała, aby rodzina była prosta, prawdziwa, radosna i kochająca; to jedyny sposób wyzwolenia entuzjazmu.”

Na koniec, my, członkowie END musimy bacznie zwracać uwagę na wezwania ostatnich Papieży co do przyjmowania „na łono małego Kościoła” tych, którzy najbardziej potrzebują Bożego miłosierdzia. Apostolat rodzin formujący narzeczonych, wspieranie młodych małżeństw, pomoc rodzinom w kryzysie, pomoc osobom żyjącym w separacji i rozwiedzionym oraz rozwiedzionym w powtórnych związkach stanowią uprzywilejowane pole działania. „Oby mogli odnaleźć na swej drodze świadectwa czułości miłosiernego Boga” mówił do nas święty Jan Paweł II.

Sądzymy, że to co zostało powiedziane w poprzednich punktach stanowi istotę myśli Ojca Caffarela jako proroka naszych czasów, co się odnosi do podstawowej formacji, na której należy budować jedność Ruchu na poziomie światowym. To jest to, co nowe ekipy muszą poznać, przyswoić, wiernie przeżyć, aby uniknąć niebezpieczeństwa rozrostu Ruchu dogłębnej formacji.

Ale jest jeszcze jedna rzecz. Ojciec Caffarel zadawał sobie pytanie dotyczące powołania Ruchu w dzisiejszym świecie, posłuchajmy Go:

„ Nie chodzi o ruch konserwatywny, który zachowałby wiarę w Kościele, chodzi o zaczyn odnowy, bardziej jeszcze niż o rewolucję duchową. A jeśli Ekipy, po Soborze, nie staną się tym zaczynem odnowy Kościoła, zostaną zmarginalizowane, wówczas pojawią się, mam taką nadzieję, nowe ruchy, bardziej odważnie rewolucyjne, aby pracować nad „aggiornamento” Kościoła...Pragniemy, aby END były przydatne w przyszłym wieku, a to wymaga, aby zostały przemyślane na nowo w odniesieniu do tego Kościoła, który dzisiaj potrzebuje ich bardziej niż kiedykolwiek”.

Podsumujemy stwierdzeniem, że działanie Ducha Świętego, który mając Ojca Caffarela za instrument swej łaski, pozwolił, aby jego intuicja powoli nawadniała cały świat, przekraczając granice nie tylko geograficzne, ale także kulturowe. Mogło się to dokonać, gdyż spotkał serca gotowe i otwarte umysły, aby przyjąć jego przesłanie, jak około 9000 osób zebranych dzisiaj na tym Spotkaniu oraz tych, którzy śledzą nas w swych domach za pośrednictwem internetu i tych wszystkich, którzy w ciągu ostatnich niemal ośmiu dekadach, poprzedzili nas, abyśmy mogli świętować nasze sakramentalne powołanie i

nasza świętą więź. To poczucie podziwu wobec otrzymanej łaski i wierności z jaką rozlała się ona w strukturze międzynarodowości Ruchu, jest powodem świętowania i nadaje sens temu wielkiemu wysiłkowi, jaki podjęliśmy, aby się zgromadzić, pokonawszy tyle przeszkód różnego typu: ekonomicznych, logistycznych, rodzinnych... itp.

Kontynuujemy więc świętowanie tego Spotkania w wierze, przyjaźni, radości przy udziale łaski, aby dzielić naszą miłość w łonie naszego Ruchu END.

Bardzo dziękujemy

1. Henri Caffarel. « VIENS ET SUI-MOI ». LETTRE MENSUELLE DES ÉQUIPES NOTRE-DAME. XVIe année – n. 2 – novembre 1962.
2. Henri Caffarel. DÉFINITIONS. LETTRE MENSUELLE DES ÉQUIPES NOTRE-DAME – XXe année – n. 7 – avril 1967.
3. EXHORTACIÓN APOSTÓLICA GAUDETET ET EXSULTATE DEL SANTO PADRE FRANCISCO SOBRE EL LLAMADO A LA SANTIDAD N EL MUNDO ACTUAL. (19 de marzo de 2018) No. 14
4. Henri Caffarel. SÉDUITS PAR DIEU. LETTRE MENSUELLE DES ÉQUIPES NOTRE-DAME. XVIe année – n. 10 – juillet 1963.
5. EXHORTACIÓN APOSTÓLICA GAUDETET ET EXSULTATE. Op. Cit. Nos. 142 y 143.
6. Henri Caffarel. (« SAINT FRANÇOIS DE SALES NOUS PARLE » Dans l’anneau d’Or. NUMERO 81-82 – MAI – AOUT 1958 – Numéro spécial. P. 240
7. ERI. GUÍA DE LOS EQUIPOS DE NUESTRA SEÑORA. 2^a. Versión 2018. (5.2.4)
8. Henri Caffarel. “VIVRE EN ECCLESIA”. Conférence au Foyers de Liaison – 19-20 janvier 1957. Même conférence au São Paulo – Brésil, juillet 1957, pp. 9 et ss.
9. Henri Caffarel. VOCATION ET ITINÉRAIRE DES ÉQUIPES NOTRE DAME. – LES ORIGINES. Dans l’anneau d’Or. NUMERO 87-88 – MAI – AOUT 1959 – Numéro spécial. P. 261-262
10. Henri Caffarel. UNE GRANDE ANNÉE. Dans l’anneau d’or. Numéro 54– Novembre –Décembre 1953. P. 130
11. Henri Caffarel. – L’Anneau d’Or – LE MARIAGE, CE GRAND SACREMENT. LE FOYER APÔTRE. Numéro spécial 111-112 – Mai – Août 1963. P. 423
12. GÓMEZ-FERRER, Alvaro y Mercedes. “Los Medios que proponen los Equipos para desarrollar un Proyecto de Familia. Reunión nacional de responsables de equipo. Madrid, sábado 27 de septiembre de 2003, p. 3
13. Henri Caffarel. – L’Anneau d’Or – LE MARIAGE, CE GRAND SACREMENT. LE FOYER APÔTRE. Op. Cit. P. 428
14. Henri Caffarel. UNE CONFERENCE. LETTRE MENSUELLE DES ÉQUIPES NOTRE-DAME. XVe année – n. 9 – juin 1962.
15. DISCURSO DEL SANTO PADRE JUAN PABLO II A LOS RESPONSABLES DE LOS EQUIPOS DE NUESTRA SEÑORA. Roma, 20 de enero de 2003.
16. Henri Caffarel. LA REUNIÓN DE EQUIPO. Primera conferencia dictada en Brasil, 1972. Introducción